Sag 310/85R

Deufil GmbH & Co. KG
mod
Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Statsstøtte til produktionen af polyamid- og polypropylengarn«

Sammendrag

Foreløbige forholdsregler — udsættelse af en retsakts gennemførelse — betingelser — tabets uopretteligbed
(EØF-traktaten, art. 185; procesreglementet, art. 83, stk. 2)

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
6. februar 1986 *

I sag 310/85 R

Deufil GmbH & Co. KG, tysk kommanditselskab med hjemsted Industriestraße 10, D-4619 Bergkamen-Rünthe, ved komplementarselskabet Deufil GmbH, der har hjemsted sammesteds, repræsenteret af advokat Klaus G. Beisken, Düsseldorf, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Emile Vogt, Compagnie financière de crèdit et de gestion, 40, boulevard Joseph-II,

sagsøger,

* Processprog: Tysk.

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Norbert Koch, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning 85/471 af 10. juli 1985 (K (85) 1925) om den tyske regerings støtte en producent af polyamid- og polypropylengarn i Bergkamen (EFT L 278, s. 26),

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

KENDELSE

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 14. oktober 1985, har kommanditselskabet Deufil GmbH & Co. KG, ved komplementarselskabet Deufil GmbH, Bergkamen (Forbundsrepublikken Tyskland), i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning 85/471 af 10. juli 1985 (EFT L 278, s. 26). I beslutningen erklærede Kommissionen den støtte på 2 945 000 DM, der var blevet ydet sagsøgeren, som fremstiller polyamid- og polypropylengarn, ulovlig og uforenelig med Fællesmarkedet som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92. Beslutningen pålagde Forbundsrepublikken Tyskland at kræve støtten tilbagebetalt af sagsøgeren, og at underrette Kommissionen om de foranstaltninger, der var truffet for at efterkomme beslutningen, inden to måneder fra beslutningens meddelelse.

2 Ved særskilt dokument, indleveret til Domstolens justitskontor den 13. januar 1986, har sagsøgeren i medfør af EØF-traktatens artikel 185 og procesreglemen-

tets artikel 83, stk. 1, fremsat begæring om, at gennemførelsen af Kommissionens nævnte beslutning 85/471 udsættes, indtil Domstolen har truffet endelig afgørelse i sagen.

3 Sagsøgte har fremsat skriftlige bemærkninger den 21. januar 1986. Parterne har afgivet mundtlige bemærkninger den 3. februar 1986.

4 Der er anledning til kort at erindre om begivenhedsforløbet forud for Kommissionens beslutning 85/471, inden der tages stilling til begæringen om foreløbige forholdsregler.

5 Efter at sagsøgeren den 29. juni 1982 havde indgivet ansøgning om tilskud til en udvidelse af selskabets driftsafdeling i Bergkamen, modtog sagsøgeren i 1983 støttebeløb på 1 722 000 DM og 1 223 000 DM henholdsvis fra forbundsregeringen i medfør af artikel 1 i lov om investeringsstøtte og fra Land Nordrhein-Westfalen i medfør af et regionalt støtteprogram.

6 Støtten medgik til installeringen af et moderne produktionsanlæg for både polyamid og polypropylengarn, som satte sagsøgeren i stand til at forøgeden årlige produktionskapacitet fra 3 000 til 5 000 tons. Der bemærkes i øvrigt, at støtten, der udgjorde 14,97% af de samlede investeringsomkostninger, blev ydet af Forbundsrepublikken Tysklands regering uden nogen forudgående anmeldelse til Kommissionen i overensstemmelse med EØF-traktatens artikel 93, stk. 3.

7 Efter gentagne anmodninger fra Kommissionen gav den tyske regering den 15. februar 1984 meddelelse om, at der var blevet ydet sagsøgeren den ovenfor beskrevne støtte.

8 Efter en foreløbig undersøgelse fandt Kommissionen, at den pågældende støtte var ulovlig som stridende mod EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, idet støtten ikke opfyldte de nødvendige betingelser for, at en af de i EØF-traktatens artikel 92 hjemlede undtagelser kunne bringes i anvendelse. Som følge heraf indledte

Kommissionen den i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, første afsnit, nævnte procedure. Proceduren afsluttedes med Kommissionens vedtagelse af beslutning 85/471.

9 Til forståelse af sagens baggrund er der anledning til yderligere kort at redegøre for de retsregler, der gjaldt for polyamid- og polypropylengarn på det tidspunkt, hvor den omtvistede støtte blev ydet.

10 Polyamidgarn er underkastet støttereglerne for syntetiske fibre og syntetisk garn, som Kommissionen har indført, og som ved forskellige beslutninger er forlænget til 1987. De to hovedprincipper i støttereglerne er, dels at enhver støtte, der medfører en forøgelse af kapaciteten, selv i tilfælde af modernisering eller omstilling, er i strid med EØF-traktatens artikel 92, dels at en støtte, der fremmer en omstrukturering med kapacitetsnedskæringer til følge, principielt er forenelig med EØF-traktatens artikel 92.

11 Polypropylengarn blev imidlertid først fra 1985 henført til de varer, der var undergivet de nævnte støtteregler. Det fremgår imidlertid af sagen, at polypropylengarn forud herfor ikke desto mindre i lighed med polyamidgarn var undergivet de retningslinier for støtte til tekstilindustrien, som Kommissionen fastlagde i 1971 og 1977, og hvorefter en investeringsstøtte for at kunne erklæres forenelig med fællesmarkedet bør være betinget af, at der opfyldes målsætninger i retning af strukturomlægning, og ikke blot ydes til modernisering af produktionsanlæg.

12 Det fremgår klart af bestemmelsen i traktatens artikel 93, stk. 3, at enhver støtte til et af de to arter garnprodukter under alle omstændigheder og uanset støttens formål skulle anmeldes til Kommissionen, inden støtten blev ydet.

13 Efter EØF-traktatens artikel 185 har indbringelse af klager for Domstolen ikke opsættende virkning. Domstolen kan dog, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt.

14 Om sådanne foreløbige forholdsregler bestemmes det i procesreglementets artikel 83, stk. 2, at begæringen skal angive de faktiske og retlige grunde, der gør, at den

begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget, og angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed.

15 Efter Domstolens faste praksis skal den i procesreglementets artikel 83, stk. 2, nævnte uopsættelighed af en foreløbig forholdsregel ses i forhold til nødvendigheden af, at der træffes afgørelse herom for at undgå, at den part, som har fremsat begæring om foreløbige forholdsregler, lider et alvorligt og uopretteligt tab.

16 I så henseende har sagsøgeren henvist til, at forbundsøkonomiministeriet samt regeringen for Land Nordrhein-Westfalen nu i overensstemmelse med Kommissionens beslutning 85/471 overvejer at omgøre deres beslutning om ydelse af den omtvistede støtte og at søge den tilbagebetalt. I betragtning af den anførte gennemførelsesforanstaltning for Kommissionens nævnte beslutning 85/471, og af, at det mod Kommissionen rejste annullationssøgsmål ikke har opsættende virkning, er sagsøgeren af den opfattelse, at en udsættelse af gennemførelsen er bydende nødvendig, såfremt det skal undgås, at beslutningen har ødelæggende økonomiske følger for sagsøgeren.

17 Ifølge sagsøgeren må det nemlig befrygtes, at en tilbagebetaling af de modtagne støttebeløb og den manglende udbetaling af et nyt tilskud på 3 mio DM, som sagsøgeren har ansøgt om til en tilsvarende yderligere investering på 20 mio DM, vil formindske eller endog udtømme de kreditmuligheder, sagsøgeren har hos banker og sit moderselskab, Radici. Svækkelsen af sagsøgerens kredit vil medføre selskabets likvidation, hvormed 180 arbejdspladser vil gå tabt i et område, som i økonomisk henseende i forvejen er særligt ugunstigt stillet.

18 Heroverfor har Kommissionen i sine skriftlige bemærkninger vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler gjort gældende, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at en gennemførelse af Kommissionens beslutning 85/471 indebærer nogen fare for, at der påføres sagsøgeren et alvorligt og uopretteligt tab.

19 Således har hverken den tyske forbundsregering eller regeringen for Land Nordrhein-Westfalen endnu truffet nogen konkret gennemførelsesforanstaltning beslutningen vedrørende, for at få den omtvistede støtte tilbagebetalt. Hertil kommer, at gennemførelsen af beslutningen ikke i sig selv vil kunne påføre sagsøgeren noget tab, da det eneste i den, der kan være genstand for gennemførelse som omhandlet i EØF-traktatens artikel 185, er den beslutningens adressat påhvilende forpligtelse til at omgøre og tilbagesøge. Beslutning 85/471 skaber nemlig ikke

direkte nogen betalingspligt for sagsøgeren. En tilbagebetaling af de omtvistede støttebeløb kan således ikke iværksættes umiddelbart. En tilbagebetalingspligt kan kun pålægges sagsøgeren ved en beslutning om omgørelse og tilbagesøgning, truffet af de tyske myndigheder i overensstemmelse med nationale bestemmelser om omgørelse af retsstridige forvaltningsakter. Sagsøgeren kan yderligere søge denne tilbagebetalingsbeslutning, truffet af de tyske myndigheder med hjemmel i national ret, prøvet under et forvaltningsretligt søgsmål for at få beslutningens gennemførelse udsat.

20 Kommissionen har herudover i den forbindelse gjort gældende, at gennemførelsen af tilbagebetalingspligten ikke, som af sagsøgeren hævdet indebærer nogen fare for, at selskabet må træde i likvidation, da det sagsøgende selskab er et 100% ejet datterselskab i Radici koncernen, som økonomisk er særdeles solidt.

21 Det fremgår af sagen og af besvarelsen af visse spørgsmål under retsmødet, at den tyske forbundsregering og regeringen for Land Nordrhein-Westfalen endnu ikke har truffet konkrete foranstaltninger for at omgøre deres godkendelser og tilbagesøge den allerede ydede støtte. Den skrivelse, økonomiministeriet har tilsendt sagsøgeren den 11. november 1985, og som sagsøgeren fremlagde under retsmødet som svar på et stillet spørgsmål, kan på ingen måde anses som et formelt krav herom fra de tyske myndigheder. Af skrivelsens indhold fremgår det klart, at de tyske myndigheders eneste ærinde var at få oplyst, om sagsøgeren for Domstolen ville fremsætte begæring om foreløbige forholdsregler for at få udsat gennemførelsen af Kommissionens beslutning 85/471, og dette for at kunne meddele Kommissionen oplysning herom i overensstemmelse med den underretningspligt, der påhviler de tyske myndigheder i medfør af beslutningens artikel 2.

22 Selv om indholdet af nævnte skrivelse af 11. november 1985 tyder på, at de tyske myndigheder påtænker at tilstille sagsøgeren er formelt krav om tilbagebetaling af den ydede støtte, såfremt Domstolens præsident ikke tager den fremsatte begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning 85/471 til følge, har sagsøgeren under retsmødet oplyst, at man agter at benytte ethvert retsmiddel for tyske domstole. Uanset parternes afvigende opfattelser under retsmødet med hensyn til, under hvilke betingelser tyske domstole kan tænkes at ville anordne en udsættelse af tilbagesøgningen af den ydede støtte, finder Domstolens præsident imidlertid på sagens nuværende trin, at muligheden for at iværksætte et af de i

national ret hjemlede retsmidler vil sætte sagsøgeren i stand til at undgå et alvorligt og uopretteligt tab, forudsat sagsøgeren kan godtgøre, at der foreligger risiko herfor.

23 Hertil kommer, at sagsøgeren ikke overbevisende har kunnet godtgøre, at selskabet ville blive stillet over for alvorlige økonomiske og finansielle vanskeligheder, såfremt den modtagne støtte skulle tilbagebetales. Det eneste, der kan udledes af den revisionsberetning for årene 1983-1984, som er fremlagt under sagen, er, at bankerne ikke vil forhøje kreditmulighederne, såfremt tilskuddene tilbagebetales. Derimod er der ingen holdepunkter for, at Radici-koncernen, der er det sagsøgende selskabs moderselskab, og som ifølge Kommissionen — og uden at dette er bestridt af sagsøgeren — synes at have en udmærket økonomi, hvilket dets nylige køb af den schweiziske virksomhed Noyfil synes at vise, ikke finansielt vil støtte sit datterselskab i tilfælde af, at tilskudene skal tilbagebetales. Det bemærkes i øvrigt, at sagsøgern har været ude af stand til at meddele oplysninger om sine økonomiske forhold i 1985.

24 Efter de ufuldstændige økonomiske oplysninger, der er meddelt, og efter den snævre tilknytning, sagsøgeren har med Radici-koncernen, forekommer det umiddelbart, at gennemførelsen af en beslutning om tilbagebetaling af den ydede støtte ikke vil udgøre nogen fare for sagsøgerens økonomiske overlevelse.

25 Af det anførte følger, at sagsøgeren intet afgørende har fremdraget, der kan godtgøre, at gennemførelsen af Kommissionens beslutning 85/471 vil påføre sagsøgeren et alvorligt og uopretteligt tab.

26 Da sagsøgeren ikke har kunnet godtgøre, at der foreligger den i procesreglementets artikel 83, stk. 2 krævede uopsættelighed, er det upåkrævet at tage stilling til, om de af sagsøgeren anførte faktiske og retlige grunde kan gøre, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget.

Af disse grunde

bestemmer

PRÆSIDENTEN

før endelig afgørelse træffes:

1) Begæringen tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 6. februar 1986.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident